

Een wacht voor onze lippen

Het kan voor ons vrouwen, een bevrijding betekenen, als wij eens uitzeggen mogen, wat ons allemaal zoo zwaar op het hart ligt.

Want wij vrouwen zijn zoo emotioneel, wij zijn zulke echte flapuiten. Er zijn er maar weinigen onder ons, die zulk een gedegen karakter bezitten, dat ze zonder één woord of klacht iets kunnen lijden of verdragen.

En wanneer we al eens probeeren om flinkweg onze narigheid te verzwijgen, dan begint het zóó in ons te borrelen en te gisten, dat ten laatste toch met het eerste aarzelende woord de stroom van ontboezemingen losbreekt.

Vrouwen hebben alleen maar een vriendin noodig, om zich van tijd tot tijd van haar hartgeheimen te ontlasten, heeft eens iemand snedig gezegd.

En wat hebben we niet vaak het hoofd geschud, als we in de volksbuurten de vrouwen aan de deur geanimeerd zien roddelen! Maar er zit eigenlijk toch een stuk psychologie aan vast!

Is er in deze dagen wel één onder ons vrouwen, die niet rondloopt met een hart vol bekommerde gedachten en een hoofd vol zorgen? Wat hebben we elkaar niet veel droevigs te vertellen. Misschien heeft ons huis in de oorlogsdagen wel in de frontlinie gelegen. Misschien zijn we met pak en zak geëvacueerd geweest. Misschien hebben we veel verloren, veel wat ons dierbaar en vertrouwd was. Misschien zijn het alleen maar ontstellende verhalen, verontrustende geruchten, die we opgevangen hebben en die ons nu op de tong branden om ze verder te vertellen.

En we praten, praten om ons van dit alles te bevrijden. Maar laten we nu eens even stilstaan en ons afvragen: komen we met al dat praten veel verder? Voelen we ons, nadat we eens ferm ons hart tegen elkaar gelucht hebben, een centimeter boven onze zorgen uitgebeurd? We voelen ons wel opgelucht voor een oogenblik, maar voelen we ons ook getroost en gesterkt? En, wat nog veel belangrijker is, hebben we de ander bemoedigd en met een verruimd hart van ons zien heengaan?

Och, wat zijn we toch nog een krukkebenen,

waar het er op aan komt om iets aan de wereld te laten zien van die liefde, die alles hoopt en alles verdraagt!

Heer, zet een wacht voor mijn lippen, mogen we wel telkens vragen. Een wacht, die de stroom van klachten tegenhoudt en alleen maar dóórlaat, wat kan verheffen en opbouwen.

In een gezelschap, waar in alle toonaarden de oorlog werd besproken, zei opeens een lieve kinderstem: „We hebben zonnepitten in ons vogelhuisje gedaan en er zijn al twee meesjes van komen snoepen”, waarop de aanwezigen even zwegen, bijna beschaamd door dat kleine stukje argelooze levensvreugde.

En als we dan werkelijk het gevoel hebben, dat we het niet meer kunnen uithouden, als we ons geheel en al overstelpt gevoelen door onze zorgen, zoodat we klagen moeten, om niet te bezwijken, laten we dan de deur van onze binnenkamer maar stijf achter ons dicht doen en het alles vertellen aan onzen Hemelschen Vader, die altijd bereid is te luisteren.

Daar verdwijnen de zorgen niet mee bij tooverslag. Het is alles nog precies als straks. Maar we hebben weer moed om vol te houden. Want bij alles wat we verloren hebben aan levensvreugde en levenszekerheid, hebben wij toch deze ééne zekerheid behouden, dat, wat ons nog boven het hoofd moge hangen, ons kleine leven veilig geborgen is in de liefde van Hem, die gezegd heeft: „Ik ben met u tot de voleinding der wereld.”

En daarbij kunnen we stil zijn.

Jo Kalmijn-Spiereburg.

Ons Theeuurtje

Naar aanleiding van het boek „Jeugd in boeien” door Alba des Cespede's, Z.-Holl. Uitg.mij. den Haag, dat door de aankomende jeugd zoo gretig wordt verslonden en zeker heelemaal niet geschikt is voor de zéér jongeren, werd over de groep studeerende en afgestudeerde jeugd, vaak met en zonder kopje thee gediscussieerd. Waarom is het jammer als men zoo'n boekje te vroeg leest? Omdat ze een gansch verkeer-